

Arrest

**nr. 44 092 van 28 mei 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 maart 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die loco advocaten D. ANDRIEN en E. VINOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt op 28 januari 2010 door de politie aangetroffen op de luchthaven Brussel nationaal. Op 28 januari 2010 wordt hem een 'bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde' betekend.

Verzoeker dient op 29 januari 2010 een asielaanvraag in. Uit verzoekers verklaringen op 4 februari 2010 blijkt dat hij Griekenland vanuit Turkije is ingereisd en dat hij 35 à 40 dagen in Griekenland heeft verbleven. Hij verklaarde tevens dat hij in Griekenland een asielaanvraag zou hebben ingediend, die werd afgewezen.

Op 5 februari 2010 vragen de Belgische autoriteiten aan Griekenland de overname van verzoeker met toepassing van artikel 10, § 1 en artikel 17, § 2 van de Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening). Bij gebrek aan antwoord van de Griekse asielinstanties wordt Griekenland op basis van artikel 18, § 7 van de Dublin-II-Verordening geacht stilziggend in te stemmen met de overname. Dit wordt op 9 maart 2010 meegedeeld aan de Griekse autoriteiten.

Op 9 maart 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 10 maart 2010. Dit is de bestreden beslissing.

Op 15 maart 2010 dient verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Het beroep is verworpen op 16 maart 2010 bij arrest nr. 40 332.

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten A. S. geboren te (...) van nationaliteit te zijn: Afghanistan die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Griekenland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 18(7) en 10(1) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, staatsburger van Afghanistan, kwam op 28.01.2010 aan op de luchthaven van Zaventem als aankomend passagier vanuit Athene. De betrokkene was in bezit van een vals paspoort van Irak voorzien van een vals Schengenvisum (cfr. PV Luchtvaartpolitie n° BR.24/FW/110147/10 dd. 28.01.2010). De betrokkene werd aangehouden met toepassing van artikel 7,§1, 1° en 3° van de wet van 15.12.1980 en overgebracht naar het centrum voor illegalen te Vottem, waar hij op 29.01.2010 een asielaanvraag indiende. Tijdens zijn verhoor verklaarde de betrokkene het grondgebied van de Lidstaten vanuit Turkije via Griekenland te zijn binnengekomen. Hij zou naar eigen zeggen veertig dagen in Griekenland hebben verbleven. Op 05.02.2010 werd aan de bevoegde Griekse autoriteiten een vraag voor overname van de betrokkene gericht volgens artikel 10(1) van Verordening 343/2003. Gezien de vasthouding van de betrokkene werd gevraagd ons verzoek met spoed te behandelen met toepassing van artikel 17(2) van Verordening 343/2003. De Griekse instanties hebben tot op heden niet op ons verzoek geantwoord. Artikel 18(7) van Verordening 343/2003 stipuleert dat het zonder reactie laten verstrijken van de in artikel 18(6) bedoelde termijn van een maand gelijk staat met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting inhoudt deze persoon over te nemen. Vermits de Griekse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 op 09.03.2010 door middel van een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

We merken op dat Griekenland de Conventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967 ondertekende. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Met presidentieel decreet 220/2007 van 13.11.2007 werd de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet. Het

presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd, een argument, dat ook wordt gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest n° 21.980 van 26.01.2009).

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (cfr arresten RVV, n° 21 514 van 16.01.2009 en RVV, n° 26 756 van 30.04.2009).

Met betrekking tot de overdracht van de asielzoekers in het kader van Verordening (EG) 343/2003 blijkt uit informatie, meegedeeld door de Griekse autoriteiten, dat deze asielzoekers bij hun aankomst op de hoogte worden gebracht van hun rechten en plichten en de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Vervolgens wordt de door de wet bepaalde procedure ingesteld, wordt de asielzoeker gehoord en worden zijn persoonsgegevens geregistreerd in het nationale geautomatiseerde asielsysteem. De vreemdeling wordt voor een periode van maximum drie dagen ondergebracht in een speciale kamer van de Veiligheidsdienst van de luchthaven van Athene totdat de opvangprocedure is vervuld.

Elke asielzoeker krijgt toegang tot arbeid en gezondheidszorg. Indien de asielzoeker niet over huisvesting beschikt kan hij worden opgevangen in de daartoe voorziene opvangcentra. Er werden nieuwe centra opgericht en de bestaande centra werden verbeterd. De Griekse regering heeft bevestigd dat geen enkele vreemdeling wordt vastgehouden louter omwille van het feit dat hij een asielverzoek heeft ingediend.

Elke vreemdeling die asiel aanvraagt kan tijdens alle fases van de procedure voor de toekenning van asiel verschijnen met zijn advocaat, zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden. De aanwezigheid van een tolk werd eveneens geïnstitutionaliseerd. De asielverzoeken worden ten gronde en op een individuele basis onderzocht. Conform de artikels 25 en 26 van het presidentieel decreet 90/2008 staat er een administratief beroep open tegen de administratieve beslissingen waarbij het asielverzoek wordt verworpen of waarbij de vreemdelingenstatus wordt herroepen.

We merken op dat Griekenland wijst geen asielzoekers terug naar het land van herkomst zolang de asielprocedure hangende is. Ook staat vast dat ook na de verwerping van het asielverzoek vreemdelingen niet worden teruggezonden naar landen waar men meent dat hun leven of vrijheid wordt bedreigd. Vreemdelingen hebben in alle gevallen het recht hebben om beroep in te stellen tegen elke beslissing van uitwijzing en voorlopige maatregelen te bekomen in toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het EHRM.

De betrokkene kan niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat hij in Griekenland zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet is gestoeld op substantiële gronden.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. Hij antwoordde dat hij niet in Afghanistan kon blijven. De betrokkene heeft dan ook geen specifieke reden voor de keuze van België als land, waar hij asiel wou vragen. De betrokkene verklaarde verder geen familie in België te hebben. Gevraagd naar de toestand van zijn gezondheid stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben.

Gezien al deze elementen is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen op grond van de artikels 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003. De betrokkene dient het grondgebied van het Rijk verlaten en zich aan te bieden bij de bevoegde Griekse autoriteiten.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggedleid worden naar de bevoegde Griekse instanties."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Eerste middel: Schending van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen

Artikel 51/4 eerste paragraaf van de wet van 15 december 1980, luidt als volgt:

"§ 1, Het onderzoek van de in de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied'."

Op 29 januari 2010 diende verzoeker een asielaanvraag in en kreeg een bijlage 26 die in de Franse taal opgemaakt werd.

De bijlage 26 bepaalt de taal waarin de asielprocedure zal verlopen, in casu in het Frans. In schending van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980, werd de 26 quater in de Nederlandse taal opgemaakt en dient tengevolge geschorst en later vernietigd te worden."

2.2 De Raad stelt uit de stukken van het administratief dossier vast dat verzoeker om een tolk heeft gevraagd, met name een tolk die het Oezbeeks machtig is. Aldus bepaalt de staatssecretaris of zijn gemachtigde, conform artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet, de taal van het onderzoek in functie van de noodwendigheden van de Dienst. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de taal van het onderzoek het Nederlands is waardoor ook de bestreden beslissing in het Nederlands is opgesteld. De bijlage 26 is in het Frans opgesteld omdat verzoeker van zijn vrijheid was beroofd te Vottem. Op de bijlage 26 blijkt echter niet dat er voor het Frans noch voor het Nederlands werd gekozen als taal voor het onderzoek van de asielaanvraag van verzoeker. Deze keuze werd door de gemachtigde van de staatssecretaris pas later gemaakt. Een schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet wordt bijgevolg niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending van artikel 3, lid 2 van de Dublin-II-Verordening, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), van de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en schending van het non-refoulement beginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Tweede middel: Schending van artikel 3 lid 2 van de Verordening 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, schending van artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en schending van het Non-refoulement Beginsel

A. Situatie van de Griekse asielinstanties

Wat betreft de algemene situatie van Griekenland voor asielzoekers verwijst verzoeker naar het rapport van de UNHCR December 2009: Dit rapport nodigt de staten uit om asielzoekers niet naar Griekenland over te handigen krachtens de Verordening 343/2003 (stuk 2).

« "In light of the situation described above, UNHCR continues to advise Governments to refrain from returning asylum-seekers to Greece under the Dublin Regulation or otherwise. UNHCR recommends that Governments make use of Article 3 (2) of the Regulation, allowing States to examine an asylum application even if such examination is not its responsibility under the criteria laid down in the Dublin Regulation; and of Article 15 with regard to unification of extended family members within the EU."

Dit rapport is een samenvatting van alle recente verslagen waarmee Uw Raad meer dan eens geconfronteerd werd.

B. Situatie van verzoeker in Griekenland

Verzoeker is afkomstig uit Afghanistan, en kent persoonlijke problemen met de Talibanen. Hij verbleef 40 dagen in Griekenland. Verzoeker voelde zich achtergelaten en zeker niet in veiligheid.

Bij zijn aankomst werd hij aangehouden door de grenspolitie en werd ook gedetineerd. Tijdens zijn detentie, vroeg een bewaker hem zijn veters te binden. Verzoeker had het slecht begrepen en hij deed

zijn schoen uit. De bewaker werd woedend en sloeg hem heel hard op zijn hoofd. Tengevolge hiervan, heeft hij last aan zijn linkeroor en gebeurt het regelmatig dat hij niets meer van deze oor hoort.

1) Detentie

Toen verzoeker per boot op het Griekse strand aankwam, werd hij op een gewelddadige manier aangehouden door de politie en vervolgens in een soort gevangenis vastgehouden.

Hierna werd hij vrijgelaten met een bevel om het grondgebied te verlaten.

De detentie omstandigheden worden zwaar bekritiseerd door het UNHCR verslag van december, p.8:

"Detention of asylum-seekers

While detention of asylum-seekers who arrive in an irregular manner is not mandatory under Greek legislation,³⁵ in practice they are systematically detained, along with other irregular entrants. Administrative detention is legitimized through the issuance of a deportation order within 48 hours of the arrest, accompanied by a detention order, which is lifted only following court procedures ("objections against detention"). Alternatives to detention are not considered and no individual assessment of the need to detain an asylum-seeker takes place.³⁶ At several entry points, the period of detention is prolonged if the individual applies for asylum. The threat of prolongation of detention, combined with the substandard conditions in many detention facilities, may deter persons from applying for asylum.³⁷

Conditions in administrative detention facilities are generally inadequate, with the exception of two new detention centers in Samos³⁸ and in Fylakio-Evros.³⁹ However, also these concerns arise due to severe overcrowding, lack of well-trained staff, the absence of formalized regulations and financial constraints. In other locations, irregular migrants and asylum-seekers are detained in unsuitable facilities, such as warehouses and police stations.

...

Police detention facilities are also extensively used, despite being inappropriate for holding people longer than a few days. In the Evros region in particular, UNHCR has identified poor hygienic conditions in the main Border Guard Police Stations,⁴¹ as well as failure to separate men, women and unaccompanied minors,⁴² and limited access to medical care for detainees.⁴³ Asylum-seekers 'have also described police violence in detention.⁴⁴ The European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment (CPT) reported in October 2008 on allegations of ill-treatment and on the poor general conditions,⁴⁵ Detainees do not have access to information, legal counseling and interpreters, except in the few facilities where services are provided by NGOs or others through limited EC-funded projects.⁴⁶ Even in these locations, the high numbers of persons needing assistance mean that these services are not available to all who need them."

Verzoeker volhardt dat hij zelf persoonlijk de detentie omstandigheden meegemaakt heeft.

2) Toegang tot de asielprocedure

De haast onmogelijkheid om in Griekenland een asielaanvraag in te dienen werd bevestigd door het UN Rapport. Bovendien, het feit dat er geen enkele hulp verleenbaar is op straat, versterkt de ontoegankelijkheid.

"Access to the asylum procedure

Some people who are apprehended at the border or after irregular entry into Greece do not express the wish to seek asylum in Greece. In some cases they may be reluctant to apply because of problems in the Greek asylum system, including the limited prospects of recognition, and inadequate conditions of reception. Many are aware that an application will involve registration in Eurodac, and likely return to Greece if they seek asylum in another country participating in the Dublin II Regulation. For those who wish to apply for asylum in Greece, access to the procedure remains challenging. Applications may in theory be lodged at all points of arrival on Greek territory. According to article 2 of Presidential Decree 90/2008, the "competent authorities to receive and register asylum claims" are: (1) the Asylum Departments of the Aliens' Directorates of Attica and of Thessaloniki, (2) the Security Departments of the National Airports, and (3) the Subdirectorates and Security Departments belonging to the Police Directorates across the country (there are 53 Directorates).

In practice, it appears difficult to lodge an asylum claim outside Athens,²⁷ owing to various factors. Border authorities frequently refuse to register claims, and refuse entry, or remove irregularly arriving people, as described above. Greece lacks arrangements at points of entry whereby people seeking international protection can be identified. Interpretation, legal advice or other forms of assistance or procedural counseling are scarce. Only a handful of structures are, periodically, in place which could provide such assistance, for instance under an EC-funded project²⁸ or other NGO activities. At sea and land entry points, experienced staff are not available to respond to the needs of vulnerable persons such as unaccompanied children or traumatized individuals.

Even at the Asylum Department at "Petrou Ralli" in Athens, registration of claims is difficult, as the system lacks capacity to meet the demand. Applications are received on only one day per week. At present, around 20 claims are registered in one day, although up to 2,000 persons may be queuing to apply for asylum. Persons seeking to apply for asylum may be obliged to return repeatedly over several

months before having the opportunity to register, No standard prioritization system applies. Registration staff are police personnel who lack training for this specialized function, and are insufficient in number. Asylum claimants are expected to provide an address in Greece, and given the difficulties asylum-seekers face in securing accommodation,³² this proves impossible for many people. Consequently, it is difficult for the authorities to notify asylum-seekers of developments in their case, and for asylum-seekers to meet deadlines for important procedural steps, including the filing of an appeal."

3) Refoulement

Verzoeker verwijst naar de ontoegankelijkheid en de slechte kwaliteit (cfr UNHCR verslag) om te volharden dat er evenals een grote risico of refoulement bestaat in Griekenland.

Het internationaal recht omvat een fundamenteel beginsel van non-refoulement. Dit principe belemmert dat (kandidaat-) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsen waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève.

Verzoeker koestert een gegronde vrees voor vervolging en een reëel risico op een ernstige schade in Afghanistan en heeft recht op een serieuze onderzoek van zijn asielaanvraag.

4) Individuele aard van het risico

Indien Uw raad nog niet overtuigd zou zijn van de schending van de opgeworpen middelen in geval van overdracht van verzoeker naar Griekenland, haalt verzoeker nog de volgende rechtspraak aan:

De rechtspraak van de Europese Rechthof voor mensenrechten beperkt de voorwaarde van een schending van individuele aard tot het behoren van een welbepaalde groep die een risico loopt. Verzoeker behoort tot een groep die recht heeft op een internationale bescherming. Deze enige hoedanigheid volstaat dan ook om een persoonlijke schending te kunnen verwachten in Griekenland. Dit vloeit voort uit de volgende rechtspraak :

Saadi c Italië (Requête no 37201/06)

§ 132. Dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la Cour considère que la protection de l'article 3 de la Convention entre en jeu lorsque l'intéressé démontre, (...), qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé.

Abdolkhani & Karitnina v Turkey (Application no. 30471/08)

75. In cases where an applicant alleges that he or she is a member of a group systematically exposed to a practice of ill-treatment, the protection of Article 3 of the Convention enters into play when the applicant establishes that there are serious reasons to believe the existence of that practice and his or her membership of the group concerned (see Saadi, cited above, § 132). In such circumstances, the Court would not insist that the applicant show the existence of further special distinguishing features if to do so would render illusory the protection afforded by Article 3. This will be determined in the light of the applicant's account and the information on the situation in the country of destination in respect of the group in question.

Voor al deze redenen en neergelegde documenten, volhardt verzoeker dat et verschillende schendingen begaan zijn door tegenpartij. Deze schendingen zijn het onmiddellijk gevolg van de hierboven beschreven situatie in Griekenland en van verzoeker en elk onderdeel van huidig verzoekschrift verwijst naar deze situatie.

C. Uiteenzetting van het middel

Het terugzenden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen. (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993,1,148)

Verzoeker toont middels het geheel van zijn verzoekschrift in welke zin Griekenland geen geschikt land is om een asielaanvraag in te dienen.

In casu bestaat er een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een recent arrest van Uw Raad schorst de uitzetting van een Afghaan die zich in een identiek geval bevindt (stuk 3).

Verzoeker verwijst nog naar de rechtsspraak van het Europees hof voor Rechten van de mens die uitzettingen van Afghanen naar Griekenland verhindert (stuk 4). In bijlage vindt u 5 recente dossiers van Afghanen waarin een zulke "Rule 39" genomen werd.

Bijgevolg, dient verwerende partij krachtens artikel 3 lid 2 van de Verordening 343/2003 toe te passen.

Aangezien verwerende partij geen rekening gehouden heeft met de bovenvermelde elementen maar zich enkel op materieel theoretisch recht zetelt om geen toepassing van artikel 3.2 van de verordening te maken, werden ook de motiveringplicht voortvloeiend uit artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden, de bijlage 26 quater werd niet afdoende gemotiveerd."

In de repliekmemorie verwijst verzoeker naar de 'Rule 39' die hij heeft gevraagd en verkregen van het Europees Hof van de Rechten van de Mens. Verzoeker wijst erop dat hij dezelfde middelen opwierp als in het annulatieberoep en het verzoek steunde op dezelfde verklaringen vergezeld van dezelfde rapporten als het annulatieberoep voor de Raad.

2.4 De Raad wijst erop dat artikel 3 van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:

"1. De lidstaten behandelen elk asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van hen wordt ingediend, hetzij aan de grens hetzij op hun grondgebied. Een asielverzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.

3. Iedere lidstaat behoudt de mogelijkheid om, overeenkomstig zijn nationale recht en met inachtneming van de bepalingen van het Verdrag van Genève, een asielzoeker naar een derde land te zenden.

4. De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan."

Artikel 3.1. van de Dublin-II-Verordening voorziet duidelijk dat elk asielverzoek door één enkele lidstaat wordt behandeld. Vooraleer een asielverzoek dat werd ingediend door een onderdaan van een derde land inhoudelijk kan worden onderzocht, dient derhalve eerst te worden bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek volgens de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vastgelegde objectieve criteria.

In casu blijkt dat verzoeker het Schengengrondgebied via Griekenland is binnen gekomen en dat hij zelf uitdrukkelijk verklaarde in Griekenland ongeveer een veertig dagen te hebben verbleven. Aldus is Griekenland in eerste instantie de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag. Verzoeker betwist niet dat Griekenland conform de Dublin-II-Verordening in eerste instantie verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag doch meent dat België toepassing had moeten maken van de soevereiniteitsclausule.

Artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening ('de soevereiniteitsclausule') stelt vast dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds "kan" behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Deze bepaling laat een individuele vluchteling niet toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien doch biedt een lidstaat de mogelijkheid om, wanneer dit nodig of opportuun wordt geacht, zelf de verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van een asielverzoek. Uit de bewoordingen van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening kan als dusdanig geen verplichting voor een lidstaat afgeleid worden om een asielverzoek te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in hoofdstuk III van deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek. Dit gegeven doet evenwel geen afbreuk aan het principe waarbij een vreemdeling hoe dan ook niet kan teruggestuurd worden naar een land waar hij zal onderworpen worden aan foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem kan vormen ten aanzien van artikel 3 van het EVRM en derhalve de verantwoordelijkheid van een staat die gebonden is door het Verdrag met zich mee kan brengen wanneer er ernstige en zwaarwichtige gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in het land waarnaar hij wordt teruggestuurd een reëel risico loopt om onderworpen te worden aan behandelingen die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. In die omstandigheden omvat artikel 3 van het EVRM de verplichting om betreffende persoon niet te verwijderen naar dit land (zie EHRM, *Y v. Rusland*, 4 december 2008, § 75).

De vaststelling dat er ernstige aanwijzingen zijn dat de vreemdeling in het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek rechtstreeks of onrechtstreeks zal onderworpen worden aan de handelingen die verboden zijn door artikel 3 van het EVRM verplicht bijgevolg de lidstaat waar de

betrokken vreemdeling zich bevindt om toepassing te maken van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening.

De betrokken staat, met name Griekenland is een lidstaat van de Europese Unie, een rechtstaat en partij bij het EVRM en het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en is bovendien gebonden door de Europese Migratie- en asielregelgeving. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel dient dan ook verondersteld te worden dat de betrokken staat zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien, zal nakomen (EHRM, K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk, 2 december 2008, § 17: *'The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.'* (Vrije vertaling: 'Er dient te worden vermoed dat Griekenland zijn verplichtingen die voortvloeien uit deze richtlijnen zal nakomen'). Het bestuur mag derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar het betrokken land dient te begeven of naar dit land kan teruggesteerd worden, geen aanleiding geeft tot problemen in verband met artikel 3 van het EVRM (zie ook J. VANDE LANOTE en Y. HAEOK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelswijze Commentaar Volume 1, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210).

Het voormelde vermoeden is weerlegbaar. Het is in principe aan de verzoeker om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat hij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 (zie EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167). Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd, is het aan de regering om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 77).

Om te beoordelen of er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Hierbij moet worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 78; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 128-129; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167 en EHRM, Vilvarajab e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 108 *in fine*).

Wat de algemene situatie in een land betreft, heeft het EHRM vaak belang gehecht aan informatie zoals opgenomen in recente rapporten van onafhankelijke internationale mensenrechtenorganisaties, zoals Amnesty International of gouvernementele bronnen (zie ook bijvoorbeeld: EHRM, Moayad v. Duitsland, 20 februari 2007, § 65-66; EHRM, Said v. Nederland, 5 juli 2005, § 54; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 67 en EHRM, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, 15 november 1996, § 99-100). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoeker in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68).

Wanneer de verzoeker als asielzoeker geconfronteerd wordt met de verwijdering naar een land dat niet zijn land van herkomst is, kan hij enerzijds inroepen dat hij een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen in dat land en dit in strijd met artikel 3 van het EVRM en anderzijds dat hij een reëel risico loopt om door dat land verwijderd te worden naar zijn land van herkomst en dit in strijd met dezelfde bepaling.

In de eerste hypothese is de eenvoudige verwijzing naar algemene rapporten die gewag maken van bepaalde problemen bij de opvang van asielzoekers op nauwkeurig omschreven plaatsen en tijdstippen, onvoldoende om het bovenvermelde risico aan te tonen. De omstandigheid dat deze verslagen afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen zoals het UNHCR, de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa of van niet gouvernementele organisaties, waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend worden, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het komt aan de

verzoeker toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier hij zulk een reëel risico loopt in de staat naar waar hij wordt teruggestuurd. Ook is verwijzen naar rechtspraak die geen betrekking heeft op verzoeker niet voldoende om het voorgehouden reële risico vast te stellen. Er dient op gewezen te worden dat verzoeker tijdens zijn Dublinverhoor geen enkele melding heeft gemaakt van een slechte behandeling door de Griekse autoriteiten, niettegenstaande hij hiertoe de kans had en hij verklaarde ongeveer veertig dagen in Griekenland te hebben verbleven. Het is pas voor het eerst in zijn inleidend verzoekschrift en na raadpleging van zijn advocaat dat verzoeker verwijst naar de situatie in Griekenland en zijn vermeende persoonlijke ondervindingen. Met deze plotse wending in zijn verklaringen toont verzoeker niet aan dat hij een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen in Griekenland. Het enkele feit dat de asielpprocedure die van toepassing is in een lidstaat van de Europese Unie tekortkomingen kent, volstaat echter niet om vast te stellen dat de terugleiding van verzoeker naar voornoemde staat een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Wat de tweede hypothese betreft, die kan omschreven worden als 'het onrechtstreekse risico op verwijdering naar het land van herkomst', heeft het EHRM reeds geoordeeld dat de onrechtstreekse verwijdering naar het land van herkomst via een ander land, hetwelk eveneens een verdragsstaat is bij het EVRM deze staat niet van zijn verantwoordelijkheid ontslaat om er over te waken dat de verzoeker door de beslissing om hem van het grondgebied te verwijderen, niet blootgesteld wordt aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. In deze context kan een lidstaat van de Europese Unie niet langer zonder meer vertrouwen op het systeem dat ingesteld werd door de Dublin-II-Verordening. Wanneer staten internationale organisaties oprichten of *mutatis mutandis* internationale verdragen sluiten om samen te werken op bepaalde domeinen, kan de bescherming van fundamentele rechten hierdoor geraakt worden. Het zou echter niet stroken met de doelstellingen van het EVRM dat de verdragsstaten zich op die wijze op het desbetreffende domein zouden kunnen onttrekken aan iedere verantwoordelijkheid ten aanzien van het EVRM (cf. EHRM, T.I. v. Verenigd Koninkrijk, 7 maart 2000 en EHRM, Waite et Kennedy v. Duitsland, 18 februari 1999, § 67).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker zelf verklaarde een asielaanvraag te hebben ingediend in Griekenland en dat deze aanvraag werd afgewezen. Verzoeker werd desondanks niet teruggeleid naar Afghanistan. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij meent dat een terugleiding naar Griekenland een schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden of van het non-refoulementbeginsel zoals opgenomen in artikel 33 van de Conventie van Genève.

De eenvoudige verwijzing naar algemene rapporten die gewag maken van bepaalde problemen bij de opvang van asielzoekers op nauwkeurig omschreven plaatsen en tijdstippen, is echter onvoldoende om het bovenvermelde risico aan te tonen. De omstandigheid dat deze verslagen afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen zoals het UNHCR, de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa of van niet gouvernementele organisaties, waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend worden, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het komt aan de verzoeker toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier hij zulk een reëel risico loopt in de staat naar waar hij wordt teruggestuurd.

Verzoeker verwijst tevens naar de volgende arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, met name Saadi v. Italie en Abdolkhani and Kariminia v. Turkey en stelt dienaangaande dat volgens deze rechtspraak de voorwaarde van een schending van individuele aard beperkt tot het behoren van een welbepaalde groep die een risico loopt. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het refereren naar deze voormelde arresten zonder aan te tonen dat zijn situatie gelijklopend is met deze uit de vernoemde zaken of dat in genoemde zaken een gelijkaardige beslissing getroffen werd als de bestreden beslissing en hij bovendien niet aangeeft tot welke groep hij behoort zodat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt waarom de verwerende partij de door hem genoemde rechtspraak in rekening diende te nemen.

Bovendien, het feit dat door een aantal rechtscolleges in het kader van procedures in kortgeding, procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid of procedures gericht op het opleggen van voorlopige maatregelen, beslist werd geen uitvoering van maatregelen tot verwijdering naar Griekenland toe te laten, toont aan dat het in specifieke gevallen aangewezen was om, alvorens toepassing te maken van de bepalingen van de Dublin-II-Verordening, de mogelijke schending van bepaalde rechtsregels aan een verder onderzoek te onderwerpen en intussen de rechten van de betrokkenen veilig te stellen maar leidt in voorliggende zaak niet tot de vaststelling dat, gezien de stukken eigen aan het dossier, verzoeker het slachtoffer dreigt te worden van een terugleiding naar zijn land van herkomst.

Tevens wenst de Raad op te merken dat de rechterlijke beslissingen in de huidige continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

Wat de schending van de motiveringsplicht betreft, verzuimt verzoeker *in concreto* aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, minstens valt de kritiek terzake samen met zijn hiervoor besproken grieven.

Waar verzoeker wijst naar het aan hem toegekende 'rule 39' door het Europees Hof stelt de Raad vast dat het EHRM bij voorlopige maatregel de Belgische Staat heeft opgelegd om verzoeker tot nadere datum niet te repatriëren naar Griekenland. Vervolgens wordt verzoeker uitgenodigd om vóór 16 april 2010 bijkomende informatie en bewijsdocumenten in te dienen teneinde zijn reëel risico in Afghanistan aan te tonen. Het EHRM heeft bijgevolg slechts een 'voorlopige maatregel' genomen ten aanzien van verzoeker en heeft zich niet over de grond van de zaak uitgesproken. Verzoeker stelt dat het EHRM *in casu* heeft nagegaan of er een schending van de fundamentele artikelen zoals artikel 3 van het EVRM bestond in geval van een overname van verzoeker door Griekenland en dat de Raad er niet anders over kan oordelen. Verzoeker toont echter niet aan dat de Raad, na een voorlopige maatregel waarbij het de Belgische staat (voorlopig) verboden is om verzoeker te repatriëren naar Griekenland, geen arrest meer kan uitspreken waarbij geen schending van artikel 3 van het EVRM wordt vastgesteld.

Ter terechtzitting wijst de raadsvrouw van verzoeker op de verklaring van de 'Dienst Vreemdelingenzaken' dat zij de asielzoekers (die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn) met een 'Dublin-Griekenland dossier' vrijlaten en niet repatriëren naar Griekenland tot het EHRM uitspraak heeft gedaan in een zaak ten gronde tegen België naar aanleiding van de overdracht aan Griekenland van een Afghaan. De raadsvrouw legt een stuk neer waarbij wordt geciteerd uit een verslag van een vergadering van 11 mei 2010 van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen vzw. De Raad merkt op dat verzoeker in beginsel de bestreden beslissing 'vrijwillig' dient uit te voeren en dat hem wordt bevolen "het grondgebied van het Rijk te verlaten" aangezien hem het verblijf in het Rijk wordt geweigerd. Bovendien merkt de Raad op dat indien verzoeker 'in vrijheid' wordt opgevangen door de Belgische staat en niet wordt overgedragen aan Griekenland, er dient gewezen te worden op artikel 19 of artikel 20 van de Dublin-II-Verordening. Deze artikels bepalen dat de overdracht van verzoeker aan Griekenland binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het overnameverzoek of vanaf de beslissing op het beroep of op het verzoek tot herziening wanneer dit opschortende werking heeft. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, berust de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, met name België. Bijgevolg toont verzoeker geen belang bij deze grief waarbij hij verklaart dat Afghaanse asielzoekers worden vrijgelaten en niet gerepatriëerd naar Griekenland in afwachting van een uitspraak door het EHRM dat echter nog enige tijd kan duren.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN